

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 216/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/75/2022 z 29. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a na ústavný výklad právneho poriadku podľa čl. 152 ods. 4 ústavy a práv pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu o jeho dovolaní v civilnom spore. Navrhuje, aby senát ústavného súdu prerušil konanie o ústavnej sťažnosti a podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade § 12 ods. 6 zákona č. 110/1964 Zb. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o telekomunikáciách“) s čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

II.

2. Okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa proti žalovanej domáhal zaplatenia 48 372,61 eur za to, že žalovaná neoprávnene od júla 2015 do júna 2017 užíva jeho pozemky, na ktorých má na základe právoplatných rozhodnutí o umiestnení stavby z 90. rokov minulého storočia umiestnené podzemné vedenia optických káblov. Podľa okresného súdu žalovanej vzniklo podľa § 12 zákona o telekomunikáciách vecné bremeno, za čo mal pôvodný vlastník pozemkov nárok na jednorazovú náhradu podľa § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách, podľa ktorého

ak nedôjde k dohode vlastníka pozemku a z vecného bremena oprávnenej telekomunikačnej spoločnosti o výške náhrady za zriadenie vecného bremena, rozhodne súd, no návrh musí byť podaný do 12 mesiacov odo dňa, keď k obmedzeniu užívania došlo, inak nárok zaniká.

3. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa s okresným súdom a doplnil, že žalovanej vzniklo zo zákona vecné bremeno a sťažovateľ tak nemá nárok na bezdôvodné obohatenie, keďže nárok na náhradu za vecné bremeno mal pôvodný vlastník v čase zriadenia vecného bremena. Sťažovateľovi, ktorý nadobudol pozemky zaťažené vecným bremenom, nevznikol nový nárok na opakovanú náhradu za už zriadené vecné bremeno.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zamietol. Sťažovateľ podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) namietol, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť jeho procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces, keďže jeho rozsudok je nedostatočne zdôvodnený. Túto námietku považoval najvyšší súd za nedôvodnú, keďže okresný a krajský súd sa s argumentáciou sťažovateľa dostatočne vysporiadali.

5. Čo sa týka dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ vyjadril nesúhlas s právnym posúdením krajského súdu, ponúkol svoju vlastnú právnu argumentáciu, no tá sa týkala tvrdenia, že pozemky sú stavebné, no s tým sa vysporiadal už okresný súd, keď dospel k tomu, že pozemky sa v čase zriadenia vecného bremena užívali na poľnohospodárske účely. K tomu uviedol, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Podľa najvyššieho súdu však sťažovateľ dovolanie vymedzil nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu a ani nevyjadril žiaden z dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP. Preto je jeho dovolanie nekonkrétnym nesúhlasom s rozhodnutím krajského súdu.

6. Najvyšší súd tiež zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania. Sťažovateľ žiadal, aby najvyšší súd podal návrh na začatie konania o súlade § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách s ústavou alebo aby najvyšší súd na Súdnom dvore Európskej únie inicioval prejudiciálne konanie, prípadne Európsky súd pre ľudské práva požiadal o vydanie poradného stanoviska. K tomu najvyšší súd uviedol, že už krajský súd návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol s tým, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť, keďže § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách je zrušený.

III.

7. Podľa sťažovateľa nesprávnymi závermi najvyššieho súdu bolo zasiahnuté do ústavných práv, keďže na obmedzenie vlastníckeho práva musí existovať dostatočný dôvod a musí byť len v nevyhnutnom rozsahu. To pri uložení káblov, ktoré zasahujú hlboko do pozemku, nie je možné konštatovať. K argumentu o vzniku nároku na jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena sťažovateľ uvádza, že vlastník má za obmedzené užívanie nehnuteľnosti nárok na primeranú náhradu v čase, kedy k obmedzeniu došlo, no obmedzenie jeho vlastníckeho práva stále trvá a pri živnosti káblov 80 až 100 rokov bude ďalej trvať, čo ho bude ďalej obmedzovať. Jediným riešením, ktoré je v súlade s jeho základným právom vlastniť majetok, je to, aby mal právo

na opakovanú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 a sp. zn. PL. ÚS 35/2015, s ktorými sa podľa neho najvyšší súd nevyporiadal, keď uviedol, že na jeho vec ich nemožno aplikovať.

8. Sťažovateľ je presvedčený, že § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 ústavy a s čl. 1 dodatkového protokolu. Najvyšší súd tak mal konanie prerušiť a podať na ústavný súd návrh na vyslovenie jeho nesúlady. Nestotožňuje sa s argumentáciou najvyššieho súdu, podľa ktorej ak je toto ustanovenie zrušené, nie je možné podať návrh na ústavný súd. Znova poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015. Z toho vyvodzuje, že jednorazová kompenzácia nie je konečným riešením. Ak sa predpokladané krátkodobé obmedzenie zmenilo na obmedzenie dlhodobé, treba jednorazovú náhradu prehodnotiť. Opakované náhrady by mali byť vyplácané dovtedy, pokiaľ obmedzenie vlastníka trvá. Práve takýto právny výklad musí platiť o to viac, keď nie je známe, do kedy bude trvať takéto zaťaženie pozemku, čo znamená, že náhrada, ktorá sa má prekludovať, je v rozpore s ústavou a dodatkovým protokolom.

IV.

9. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia (II. ÚS 65/2010).

10. V ústavnej sťažnosti namietanom rozhodnutí najvyšší súd formuloval tri závery, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti. Prvým bol záver o tom, že rozhodnutie okresného a krajského súdu sú dostatočne odôvodnené, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Tento záver najvyššieho súdu sťažovateľ vôbec nenamieta, a preto pri viazanosti rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti nemožno dospieť k tomu, že by týmto záverom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa.

11. Sťažovateľ v dovolaní ďalej formuloval námietku spočívajúcu v tom, že krajský súd jeho vec nesprávne právne posúdil. Napriek tomu, že sťažovateľ kritizuje právne závery najvyššieho súdu, z odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd v namietanom rozhodnutí sťažovateľom kritizovaný záver o neprípustnosti opakovanej náhrady za zriadené vecné bremeno neformuloval. Vyjadroval sa len k dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia formuloval sťažovateľom v ústavnej sťažnosti nekritizovaný záver o tom, že sťažovateľ dovolaciu otázku právneho posúdenia nesformuloval v súlade s § 432 ods. 2 CSP.

12. Preto z tejto argumentácie sťažovateľa, ktorý len opakuje svoju predstavu o tom, ako malo byť rozhodnuté o jeho žalobe, nemožno dospieť k záveru o tom, že namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho ústavných práv. Sťažovateľ vo svojej argumentácii kritizuje právne závery okresného a krajského súdu, no opomína, že najvyšší súd sa k správnosti týchto právnych záverov vôbec nevyjadril. Vyjadril sa len k tomu, že tieto právne závery sú riadne

zdôvodnené, a preto nedošlo k porušeniu jeho procesných práv v miere porušenia práva na spravodlivý proces.

13. Sťažovateľ napokon namieta, že najvyšší súd nevyhovел jeho procesnému návrhu na prerušenie konania a nepodal návrh na vyslovenie nesúlade § 12 ods. 6 už zrušeného zákona o telekomunikáciách. I keď argumentácia najvyššieho súdu vo vzťahu k tomuto čiastkovému rozhodnutiu môže byť problematická, treba vychádzať z toho, že stále ide o argumentáciu, ktorej výsledkom nie je rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa, ale o jeho procesnom návrhu, ktorého normatívnym základom je § 162 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách však najvyšší súd neformuloval žiaden záver, keďže právnym posúdením tohto ustanovenia sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Najvyšší súd v namietanom rozhodnutí dospel len k záveru o tom, že rozhodnutie krajského súdu je dostatočne odôvodnené. K správnosti záverov krajského súdu však nezaujal žiadne stanovisko, a preto ani namietaný § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách neaplikoval. Nemal tak dôvod na to, aby si vytváral domnienku tom, či toto ustanovenie zákona odporuje či už ústave, alebo dohovoru tak, ako to predpokladá čl. 144 ods. 2 ústavy, ktorého vyjadrením v podústavnom práve je § 162 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Preto ani nie je dôvod na to, aby bolo vyhovené návrhu sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 5 ústavy, ktorý spočíva v tom, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konanie podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o tom, že § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Ak by aj takýto návrh senát ústavného súdu podal a bolo by mu vyhovené, nebol by dôvod na vyhovenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý v súvislosti s aplikáciou § 12 ods. 6 zákona o telekomunikáciách nedospel k žiadnym záverom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu